

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. Š.**, proti žalovanému: **Úřad práce v Jindřichově Hradci**, se sídlem Jindřichův Hradec, Na Hradbách 43/I., o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2005, č. j. 3 Cad 70/2004 – 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci stěžovatele JUDr. Janu Bébrevi, advokátu, **s e p ř i z n á v á** odměna ve výši 2558,50 Kč, která mu bude vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í

Podáním ze dne 23. 2. 2004, které došlo Městskému soudu v Praze dne 26. 2. 2004, navrhoval žalobce rozšířit řízení soudu ve věci 11 Ca 181/2003, vedeného u Městského soudu v Praze, o přistoupení dalšího účastníka řízení, a to Úřad práce v Jindřichově Hradci. Namítal, že úřad práce neprovedl a nevedl žádnou registraci jeho osoby jako uchazeče o zaměstnání, bez vědomí žalobce provedl vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Požadoval dále, aby Úřad práce v Jindřichově Hradci byl Městským soudem v Praze zahrnut do účastníků řízení, neboť tento orgán nesplnil oznamovací povinnost vůči jeho osobě o oznámení vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Dovolával se tedy výroku Městského soudu v Praze o tom, že nelze tvrdit, že nebyl uchazečem o zaměstnání a že se na něj vztahuje § 7 zákona č. 48/1997 Sb. Uvedené skutečnosti, tedy tvrzení, že žalobce nebyl uchazečem o zaměstnání, poškodily žalobce v řízení proti Okresní pojišťovně VZP v Jindřichově Hradci, neboť v letech 1990 - 1997 nebyl považován za uchazeče o zaměstnání. K tomuto podání žalobce připojil

sdělení Úřadu práce v Jindřichově Hradci ze dne 9. 7. 2003, jímž bylo vysvětlováno, z jakých důvodů žalobci nebylo v letech 1997 – 2000 přiznáno hmotné zabezpečení.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 19. 3. 2004, č. j. 3 Nc 1018/2004 – 6, sdělil žalobci, že podání ze dne 23. 2. 2004 nemůže být rozšířením podání ve věci 11 Ca 181/2003 Městského soudu v Praze, neboť pod touto spisovou značkou bylo předmětem řízení rozhodnutí o povolení obnovy řízení proti rozhodčímu orgánu Všeobecné zdravotní pojišťovny. Rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2004 bylo podání odmítnuto. Soud sdělil žalobci, že se tedy jedná o novou žalobu podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud dále citoval ustanovení § 37 odst. 2 a 3, § 71 odst. 1, 2 a § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. Pod bodem III. tohoto usnesení vyzval žalobce k tomu, aby ve lhůtě 1 měsíce od doručení tohoto usnesení odstranil vady podání způsobem uvedeným pod bodem II. tohoto usnesení s tím, že nebude-li podání ve stanovené lhůtě řádně opraveno a doplněno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání odmítne. Uvedené usnesení bylo žalobci doručeno dne 24. 3. 2004.

Na výše uvedené usnesení reagoval žalobce žádostí ze dne 12. 4. 2004, již žádal o ustanovení zástupce.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 20. 5. 2004, č. j. 3 Nc 1018/2004 – 15, ustanovil žalobci zástupce – advokáta JUDr. Jana Bébra, se sídlem Praha 5 – Smíchov, Ostrovského 3. Usnesení nabylo právní moci dne 1. 6. 2004. Tomuto zástupci zaslal Městský soud v Praze podle referátu na č. 1. 19 spisu usnesení obsahující výzvu k doplnění podání, tedy usnesení ze dne 19. 3. 2004, č. j. 3 Nc 1018/2004- 6. Uvedené usnesení obdržel zástupce žalobce dne 28. 6. 2004.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 12. 8. 2004, č. j. 3 Nc 1018/2004 – 22, žalobu odmítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění usnesení mj. konstatoval, že usnesení o doplnění žaloby bylo zástupci žalobce JUDr. Janu Bébrovi doručeno dne 28. 6. 2004, avšak ve lhůtě v tomto usnesení uvedené, tj. do 29. 7. 2004 žalobu žalobce nedoplnil a neučinil tak do dne vydání rozhodnutí soudu. Soud proto podle § 37 odst. 5 s. ř. s. žalobu odmítl. Usnesení bylo doručeno zástupci žalobce a žalovanému dne 14. 9. 2004 a tímto dnem nabylo právní moci.

Dne 15. 9. 2004 bylo osobně u Městského soudu v Praze podáno podání žalobce označené jako žaloba proti rozhodnutí Úřadu práce v Jindřichově Hradci o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Podle referátu ze dne 15. 11. 2004 byla věc Městským soudem v Praze převedena do oddělení „Cad“ a věc dostala sp. zn. 3 Cad 70/2004.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 31. 1. 2005, č. j. 3 Cad 70/2004 – 30, žalobu odmítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozhodnutí připustil, že již usnesením ze dne 12. 8. 2004, č. j. 3 Nc 1018/2004 – 22, odmítl žalobu poté, kdy byl zástupce žalobce usnesením vyzván k odstranění vad žaloby ve smyslu § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., kde byla stanovena lhůta jednoho měsíce k odstranění vad žaloby a vady žaloby nebyly v této lhůtě odstraněny. Ke spisové značce 3 Nc 1018/2004 podal zástupce žalobce dne 14. 9. 2004 na poštovní úřad žalobu proti rozhodnutí Úřadu práce v Jindřichově Hradci o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, přičemž věc byla převedena do rejstříku 3 Cad. Soud v odůvodnění usnesení konstatoval, že v této žalobě (nyní přezkoumávané) upřesnil žalobce žalobu tak, že údajné rozhodnutí o jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání se neopírá o důvody uvedené v § 7 odst. 3 zákona

č. 1/1991 Sb. o zaměstnanosti a dodal, že vzhledem k tomu, že mu rozhodnutí, na něž se úřad práce i Všeobecná zdravotní pojišťovna odvolávají, nebylo nikdy řádné doručeno, a byla tak zároveň porušena ustanovení § 24 odst. 1 a § 47 správního řádu. Protože žalobce byl tímto rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, navrhoval, aby soud podle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s. zrušil údajné rozhodnutí žalovaného ohledně vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání v letech 1990 – 1997 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze dále v odůvodnění napadeného usnesení poukázal na ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s. a § 69 s. ř. s. a konstatoval, že musel žalobu žalobce odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., protože je podle tohoto zákona nepřípustná. Nepřípustnost žaloby spatřoval v tom, že žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky před správním orgánem, neboť bylo rozhodnuto správním orgánem I. stupně, proti kterému je přípustné řádné odvolání k Ministerstvu práce a sociálních věcí, které rozhoduje v posledním stupni a teprve jeho rozhodnutí může být předmětem přezkumného řízení ve smyslu s. ř. s. Pokud žalobci nebylo rozhodnutí, které napadá žalobou doručeno, tak proti němu může podat odvolání k Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR. Teprve proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR může žalobce podat žalobu k soudu na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni.

Proti tomuto usnesení podal včas kasační stížnost žalobce (dále též jen „stěžovatel“). V kasační stížnosti uvedl, že skutečnosti, které uvádí nalézací soud v odůvodnění odmítavého usnesení nepopírá. Smyslem jeho žaloby proti rozhodnutí správního orgánu však byla okolnost, že postupem správního orgánu byl hrubě zkrácen na svých právech tak, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí (tím má na mysli rozhodnutí úřadu práce později i pravomocně). Vady postupu správního orgánu v řešené věci byly podrobně uvedeny a odůvodněny v samotné správní žalobě. Nalézací soud se však touto stránkou věci vůbec nezabýval a žalobu odmítl. Navrhoval, aby jeho záležitost byla přezkoumána podle ustanovení § 65 odst. 2 soudního řádu správního. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil, o věci sám rozhodl, případně, aby ji vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Úřad práce v Jindřichově Hradci se vyjádřil ke kasační stížnosti podáním ze dne 25. 3. 2005. V tomto podání uvedl, že V. Š. byl uchazečem o zaměstnání od 16. 10. 1990. O této evidenci jsou k dispozici pouze dva doklady, a sice evidenční štítek uchazeče o zaměstnání a kopie oznámení o vyřazení z důvodu nezájmu o spolupráci dnem poslední návštěvy dne 16. 10. 1990. Na sjednaný termín návštěvy dne 19. 10. 1990 se nedostavil, a proto mu bylo dne 26. 10. 1990 odesláno oznámení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání dnem poslední návštěvy, čímž tato evidence byla stornována. Pan Š. nebyl sankčně vyřazen a mohl se stát uchazečem o zaměstnání již následujícím pracovním dnem po skončení evidence tímto způsobem. Pan Š. nemůže tvrdit, že se domníval, že je uchazečem o zaměstnání. Kdyby tomu tak bylo, jistě by na úřad práce během předmětných sedmi let alespoň zašel a jistě by mu nebyla lhostejná ani otázka hmotného zabezpečení, které samozřejmě nepobíral, když došlo ke stornování evidence. O dobré víře nemůže svědčit ani skutečnost, že když se dne 20. 10. 1997 zaevidoval jako uchazeč o zaměstnání, uvedl, že od 1. 9. 1990 nebyl nikde zaměstnán. Kdyby evidence skutečně trvala, jak tvrdí právní zástupce žalobce, určitě by odmítl vyplnit žádost o zprostředkování zaměstnání nebo by do žádosti alespoň napsal, že byl uchazečem o zaměstnání.

Úřad práce dále uvedl, že V. Š. byl jako uchazeč o zaměstnání evidován na Úřadě práce v Jindřichově Hradci ode dne 20. 10. 1997 do 31. 8. 2000. Z evidence uchazečů o zaměstnání byl ke dni 31. 8. 2000 na vlastní žádost vyřazen. O jeho žádosti jako o projevu vůle svědčí zápis v protokole o ústním jednání ve věci zprostředkování zaměstnání, který pan Švarc podepsal a který jako důkaz žalovaný předkládá. Uchazeči bylo předáno oznámení o ukončení evidence uchazeče o zaměstnání a potvrzení o době, po kterou byl občan veden v evidenci uchazečů o zaměstnání. Obojí žalobce převzal dne 13. 11. 2000. V době ukončení evidence o zaměstnání, které je v tomto případě popisováno, bylo správní rozhodnutí vydáváno jen v případech tzv. sankčního vyřazování, tedy za situace, kdy uchazeč odmítl nástup do vhodného zaměstnání, nebo mařil součinnost s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání podle § 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb. o zaměstnanosti. Tato situace zde nenastala, uchazeč se nechal vyřadit na vlastní žádost z důvodu nástupu na rodičovskou dovolenou, což je doloženo potvrzením odboru státní sociální podpory. Za účinnosti citovaného zákona o zaměstnanosti úřad práce rozhodoval ve správním řízení pouze v případech taxativně uvedených v § 12 odst. 2 a § 13 odst. 2 zákona č. 9/1991 Sb.

Žalovaný dále uvedl, že jmenovaný žalobce dlouhodobě nepracoval, ani v době, kdy byl uchazečem o zaměstnání, nesplnil podmínky pro přiznání podpory (v té době hmotného zabezpečení) protože v posledních třech letech před podáním žádosti neměl odpracovaný ani jeden den z potřebných 12 měsíců a ani mu nemohla být uznána žádná náhradní doba, což úřad práce doložil rozhodnutím. Nyní je žalobce plně invalidním podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., ovšem z důvodu neodpracovaných let mu nemůže být vyplácen ani tento typ důchodu. Je mu proto proplácen částečný invalidní důchod, který mu byl přiznán v roce 1997. Plný invalidní důchod mu byl přiznán od 1. 3. 2000. Dne 1. 12. 2004 se jmenovaný chtěl opět zaevidovat jako uchazeč o zaměstnání, což není možné s odvoláním na ustanovení § 25 odst. 2 písm. f) zákona č. 345/2004 Sb. o zaměstnanosti. Situace mu byla řádně vysvětlena a byl o tom učiněn záznam. Navrhoval, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

V doplnění vyjádření ze dne 7. 4. 2005 se Úřad práce v Jindřichově Hradci vyjadřoval k situaci a právní úpravě, která se vztahovala na jeho postup v letech 1990 do účinnosti zákona o zaměstnanosti, tedy do 1. 2. 1991.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti.

Byť stěžovatel v kasační stížnosti výslovně neoznačil důvod podle § 103 s. ř. s., jehož se dovolává, lze z jejího obsahu zjistit, že se dovolává nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) o. s. ř., který ostatně jako jediný případá v posuzované věci v úvahu.

Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Nejvyšší správní soud se především zabýval otázkou, zda Městský soud v Praze v posuzované věci postupoval správně. Vedla ho k tomu okolnost, že Městský soud v Praze usnesením ze dne 12. 4. 2004, č. j. 3 Nc 1018/2004 – 22, žalobu stěžovatele odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť nebyla doplněna ve smyslu výzvy soudu ze dne 19. 4. 2004, č. j. 3 Nc 1018/2004 – 6, a doplnění žaloby, které soudu došlo po právní moci tohoto usnesení (15. 9. 2004) zapsal pod novou sp. zn. 3 Cad 70/2004 a věc projednal znovu. Nejvyšší správní

soud pak se zřetelem ke své konstantní judikatuře dospěl k závěru, že takový postup je možný. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2005, č. j. 1 Afs 30/2004 – 71, publikovaného pod č. 538/2005 Sb. NSS, pravomocné usnesení soudu o odmítnutí žaloby (navíc vycházející z chybného úsudku o jejím obsahu) nevytváří překážku věci rozhodnuté. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2004, č. j. 3 Azs 324/2004, překážku věci rozhodnuté ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) představují pouze meritorní rozhodnutí v této věci. Za meritorní rozhodnutí je v případě správního soudnictví nutno považovat především rozsudky a z usnesení pouze ta, kterými se rozhoduje ve věci (§ 53 odst. 1 s. ř. s.). Usnesení, jímž se „odmítá řízení o návrhu“ podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. je rozhodnutím, jež překážku věci rozhodnuté, nezakládá.

Se zřetelem k výše uvedenému zřejmě tedy nelze považovat postup Městského soudu v Praze za nesprávný.

Při posuzování této věci tedy Nejvyšší správní soud přihlížel k úkonům učiněným stěžovatelem od počátku tohoto řízení. Především je nutno uvést, že stěžovatel se podáním ze dne 23. 2. 2004 dovolával toho, aby do řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 Ca 181/2003, byl přibrán další účastník a to Úřad práce, neboť tento orgán podle stěžovatele nepostupoval správně v letech 1990 – 1997, protože nedoručil stěžovateli rozhodnutí o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání a stěžovatel byl v domnění, že je nadále jako uchazeč veden. Tato okolnost se projevila negativně ve vztahu k platbám zdravotního pojištění a stěžovatel v souvislosti s řízením o zdravotním pojištění se dozvěděl až v roce 1998, že ho nelze považovat za uchazeče o zaměstnání a že měl tedy povinnost zdravotní pojištění platit.

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 4 Ads 30/2004 – 182, vyplývá, že jím byla zamítnuta kasační stížnost stěžovatele podaná proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2004, č. j. 11 Ca 181/2003 – 55, jímž byla odmítnuta žaloba stěžovatele podaná proti rozhodnutí rozhodčího orgánu VZP ze dne 16. 10. 2002, jímž byla povolena obnova řízení. Požadavek stěžovatele, aby do výše uvedeného řízení byl přibrán úřad práce, by tedy nemohl být realizován a Městský soud v Praze zřejmě důvodně podání stěžovatele ze dne 23. 2. 2004 a poté podání ze dne 13. 9. 2004 považoval za samostatné návrhy na zahájení řízení.

Pokud jde o důvody pro něž byla žaloba napadeným usnesením odmítnuta, je třeba uvést, že s nimi Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Městský soud v Praze se postavil na stanovisko, že žalobce nevyčerpal opravné prostředky v řízení před správními orgány. Takový názor by mohl podle názoru Nejvyššího správního soudu obstát pouze za situace, pokud by existovalo rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy v posuzované věci rozhodnutí úřadu práce ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Tuto podstatnou skutečnost ovšem Městský soud v Praze vůbec nezjišťoval. Pokud by se totiž touto zásadní záležitostí zabýval, musel by dospět k závěru, že žádné rozhodnutí úřadu práce, které by mohlo být účinně napadeno žalobou, neexistuje. Z obsahu správního spisu i z vyjádření žalovaného plyne, že stěžovatel byl veden jako uchazeč o zaměstnání v roce 1990 a to od 16. 10. 1990, kdy se na úřad práce dostavil osobně. Dne 19. 10. 1990 se nedostavil a dne 26. 10. 1990 byl vyřazen z evidence pro nezáměr o spolupráci. Podle obsahu správního spisu bylo dne 26. 10. 1990 vydáno oznámení o vyřazení z evidence uchazečů. Z obsahu správního spisu sice nelze zjistit, zda toto oznámení bylo stěžovateli doručeno, ale i kdyby doručeno nebylo, nelze z této skutečnosti ničeho pro stěžovatele vytěžit. V té době totiž úřady práce nepostupovaly podle zákona o zaměstnanosti č. 1/1991 Sb., neboť tento zákon nabyl účinnosti

až 1. 2. 1991. Činnost úřadu práce se řídila zákonem č. 70/1958 Sb., o úkolech podniků a národních výborů na úseku péče o pracovní síly, a vládním nařízením č. 92/1958 Sb. Citované právní předpisy neodkazovaly na správní řád, takže pokud skutečnost o vyřazení z evidence uchazečů, byla stěžovateli sdělena pouze oznámením, nelze postupu správního úřadu (úřadu práce) ničeho vytknout.

Stěžovatel byl pak dále veden v evidenci Úřadu práce v Jindřichově Hradci v době od 20. 10. 1997 do 31. 8. 2000, kdy byl na vlastní žádost vyřazen. Oznámení o vyřazení z evidence převzal stěžovatel dne 13. 11. 2000. Z výše uvedeného tedy plyne, že Úřadem práce v Jindřichově Hradci nebylo vydáno žádné rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a nelze tedy poukazovat na to, že stěžovatel nevyužil všech opravných prostředků, které by přicházely v úvahu ve správním řízení.

I kdyby však rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. vydáno bylo (jeho vydání by snad mohlo připadat v úvahu v roce 2000) je nasnadě závěr, že za takové situace byl lhůta pro podání žaloby uplynula (§ 72 odst. 1 s. ř. s., podle něhož činí lhůta k podání žaloby dva měsíce po doručení rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou).

Podle § 65 odst. 1 kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 65 odst. 2 s. ř. s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Stěžovatel v podané žalobě neoznačil rozhodnutí správního orgánu, které napadá. Uvedl, že jde o „údajné rozhodnutí Úřadu práce v Jindřichově Hradci“, které mu nebylo doručeno. Jak vyplývá ze shora uvedeného, rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. nebylo Úřadem práce v Jindřichově Hradci vydáno. Za takové rozhodnutí nelze považovat oznámení o ukončení evidence uchazeče o zaměstnání ze dne 13. 11. 2000 na základě vlastní žádosti stěžovatele, které obdržel 13. 11. 2000. V dané věci tedy chybí předmět přezkumné činnosti soudu a žaloba měla být odmítnuta buď podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) nebo podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a), nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže o téže věci již rozhodl, nebo o téže věci řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat. Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením návrh odmítne, jestliže je podle tohoto zákona návrh nepřijatelný.

I když tedy Městský soud v Praze nepoužil zákonné důvody pro odmítnutí návrhu, nepovažoval Nejvyšší správní soud za důvodné napadené usnesení soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, neboť žaloba směřující proti rozhodnutí, které však vydáno nebylo, by musela být odmítnuta, byť z jiných důvodů než uzavřel Městský soud v Praze.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci uvádí, že stěžovatel sice tvrdí, že v letech 1990 až 1997 nevěděl, že není veden v evidenci uchazečů o zaměstnání u Úřadu práce

v Jindřichově Hradci, avšak jestliže nepobíral od úřadu práce žádné finanční prostředky, měl se minimálně informovat o své situaci. Nyní s odstupem více než 10-ti let není pravděpodobné, že by měl se svou procesní obranou úspěch. Pokud jde o stěžovatelův požadavek, aby jeho žalobní legitimace byla posuzována podle ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s., je nutno konstatovat, že i toto ustanovení předpokládá existenci rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 téhož zákona. Ani v tomto požadavku nemohl soud stěžovateli vyhovět.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel ve věci nebyl úspěšný a žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení nepožadoval (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Odměna zástupci žalobce JUDr. Janu Běbrovi, který byl žalobci ustanoven pro toto řízení usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2004, č. j. 3 Nc 1018/2004 – 15, se určuje za dva úkony právní služby po 1000 Kč (převzetí a příprava zastoupení a sepis kasační stížnosti ze dne 23. 2. 2005 - § 11 odst. 1 b a d vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) téže vyhlášky) a tomu odpovídající náhrada hotových výdajů ve výši 150 Kč (2 x 75 Kč - § 13 odst. 3 též vyhlášky, celkem tedy 2150 Kč). Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně, vypočtená podle tohoto zákona č. 408,50 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 2558,50 Kč. Zástupce stěžovatele požadoval náhradu nákladů za 3 úkony právní služby, avšak k tomuto požadavku Nejvyšší správní soudu uvádí, že mohl přiznat odměnu pouze za úkony právní služby učiněné v řízení před Nejvyšším správním soudem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu